

[Palle Simonsen]

de, man har gennemført, jeg vil gerne bruge udtrykket disciplinerede konflikter i dette samfund i dette århundrede på, har jo netop gennemgående været ud fra den målsætning, som Georg Poulsen nævner her. Men det, som han meget rigtigt trækker op, er, at nu oplever vi nogle konflikter, nogle arbejdsnedlæggelser i form af faglige møder på nogle områder, hvor det er andre, man rammer: Når man nedlægger arbejdet i en børnehave, er det forældrene, man rammer. Når man ikke kører busserne, er det buskunderne, man rammer. Når postarbejderne i postomkarteringen strejker, er det dem, der ønsker at sende breve, der bliver ramt, og når TV laver faglige møder og nedlægger arbejdet, er det seerne og lytterne, man rammer.

Nu er det jo et emne, der skal diskuteres senere på dagen, men jeg vil gerne nu specielt om den seneste arbejdsnedlæggelse i Danmarks Radio sige, at det dér er klart erkendt fra alle sider, at det ikke så meget var et spørgsmål om, hvorvidt en medarbejder skulle have fast ansættelse eller ej, det var i virkeligheden snarere et forsøg på et anslag mod driftsledelsens ret til at lede og fordele arbejdet i institutionen. Det var et politisk mål, man fulgte, det var ikke noget med, at man nu ville have mere i løn, det, vi kender fra tidligere strejker, og som jo i virkeligheden er løst gennem tiden på en rimelig og fornuftig måde, nej, det var et politisk budskab, man havde.

Jeg føler mig også overbevist om, at det også, når det gælder postarbejdernes nedlæggelse af arbejdet, var et politisk mål, man forfulgte, og der er også meget, der taler for, at det samme har været tilfældet i forbindelse med f. eks. buskonflikten. Når man har set arbejdsnedlæggelser i en række daginstitutioner, er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at det har været et politisk mål, man fulgte. Jeg tror, det er vigtigt for folketinget, at vi ser på, hvilke konsekvenser det får for det moderne demokrati, at faglige møder misbruges til at opfylde andre hensigter end dem, der var tænkt på i arbejdsretslovgivningen. Jeg tror ikke, at man har tænkt på politiske protestaktioner, dengang man udformede den nye arbejdsretslov.

Man har i forsvaret gennem en række år kendt begrebet politiske soldater; jeg skal ikke definere begrebet nærmere, det skulle være velkendt i denne sal. Det er et problem,

som man med den organisation, forsvaret har, har været i stand til, mener jeg, på en fornuftig måde at tackle, således at man har kontrol over tingene. Til trods for at man ved, at der findes politiske soldater, som har et bestemt mål, har man indtil i dag – og jeg håber, man fortsat vil være det – været i stand til at styre det.

Spørgsmålet er, om ikke det i virkeligheden er langt farligere og langt vanskeligere at tackle det, der foregår ude på en række af de områder, hvor vi har oplevet faglige møder gennem de senere år, for det er for mig at se også en slags politiske soldater, som har et bestemt mål i forhold til det eksisterende samfund, det samfund, som ikke bare forespørgerne og mit parti og andre partier til højre for socialdemokratiet støtter, men som vel i virkeligheden også socialdemokratiet selv støtter. Det synes jeg ligesom understreger nødvendigheden af, at vi kommer til i dette hus at drøfte disse ting i et lidt bredere perspektiv.

Jeg tror, vi vil komme ud for mange af den slags ting, og at det vil blive nødvendigt for folketingets ansvarsbevidste partier at prøve at se på, hvordan vi kan undgå, at disse ting udvikler sig således, at det bliver sværere og sværere for demokratiet at fungere. Det skal ikke være muligt at køre på fribillet i alle disse aktioner; det må være sådan, at man har mulighed for at skride ind. Dér tænker jeg naturligvis ikke på, som også andre har været inde på, at man bare skal straffe folk – det er ikke det, det drejer sig om – men på, at man også fra politisk side trækker nogle grænser dér, hvor lovgivningen giver mulighed for at trække grænserne.

Dermed bevæger vi os ganske automatisk over i anden del af forespørgslen, nemlig spørgsmålet om en mere effektiv bekæmpelse af fysiske blokader. Folketingets beslutning fra 4. juni 1976 er jo klar, som det er nævnt af flere: politiet har ret til at bryde fysiske blokader. Så kan man diskutere – og det har statsministeren og tidligere ordførere gjort – i hvor stor udstrækning reglerne efterleves. Det er klart, at politiet har søgt at gøre, hvad det overhovedet er muligt for det at gøre inden for den beslutning, folketinget har truffet. Men jeg tror alligevel, der er behov for ind imellem, at f. eks. regeringsmedlemmer, f. eks. justitsministeren, i højere grad i den vanskelige situation understreger, hvilke be-